

Į Lietuvą „sugrįžusi“ Amerikos lietuvė Lina Mockutė: „Kalbėti gali būti nepatogu, bet įprasta“

Šįkart prieš jūsų akis nuotaikingas interviu su jauna lietuvių kilmės mergina iš JAV, kuri jau pabandė matematikos mokytojos duonos trijose labai skirtingose šalyse. Tik baigusi magistro studijas ji dirbo JAV, paskui Peru, o dabar - Lietuvoje, Vilniuje, Vilniaus licėjuje. Su ja linksmi kalbėjome apie šeimą, buvimą dvikalbiu žmogumi, mokytojo darbą, lietuvių kalbos kaip paveldėtosios mokymąsi ir kultūrinį šoką, kuris ištiko ne svečioje šalyje, bet gimtojoje Amerikoje.

Kristina JAKAITĖ-BULBUKIENĖ

Vilniaus universitetas

- Gal pradėkime įprastai - nuo jūsų šeimos istorijos?
- Mano tėvai iš Lietuvos, tėvas iš Vilniaus, mama - iš Panevėžio. Jie susipažino Lietuvoje, kai išvažiavo, jau buvo susituokę. Mama devyniasdešimt antraisiais atvyko į Ameriką, o tėvas truputį prieš tai. O aš pati jau gimusi Amerikoje.
- O kur Amerikoje jūs gyvenote? Ir kaip dabar atsidūrėte Lietuvoje?
- Užaugau, mokiausi Naujajame Džersyje (*New Jersey*), paskui dvejus metus dėl magistro pragyvenau Tenesyje (*Tennessee*). Kai pabaigiau magistrą, iškeliavau į

Peru dvejiems metams, ten mokykloje dirbau matematikos mokytoja ir tada sugalvojau sugrįžti į Lietuvą. Iš tiesų ieškojau darbo Europoje, nes norėjau truputį joje pagyventi, ir kaip tik pusseserė pasakė, kad Lietuvoje trūksta mokytojų. Ir man pasisekė, tad dabar dirbu matematikos mokytoja, bet angliškai dėstau, nes tarptautinėje bakalaureato programoje.

Gavus magistro diplomą. Asmeninio archyvo nuotr.

- „Grižti“ - labai įdomus žodis, nes jūs juk gimėte Amerikoje?
- Nežinau, kodėl toks žodis, manęs visą laiką žmonės klausia: „Kada sugrįžai į Lietuvą?“. Keistas klausimas, nes aš niekada nesu gyvenusi Lietuvoje, bet vis tiek klausia: „Kada sugrįžai?“, „Kada sugrįžai?“, ir, na gerai, dabar jau pati sakau, kad „grįžau“.
- Kaip suprantu, jūsų darbo su mokiniais kalba yra anglų? O kaip kalbate su jais per pertraukas?
- Irgi angliškai. Man atrodo, kad jie vis galvoja, kad aš nekalbu lietuviškai. Nežinau, nes vis tiek, kai amerikiečiai sako, kad jie kalbą moka, tai jie iš tiesų

išvis nieko nemoka. Tai, man atrodo, kad gal jie galvoja, kad aš išvis nekalbu, bet gal ne, nežinau. Mano lietuvių kalba – vis tiek labai šnekamoji kalba. Man gan sunku skaityti, gan sunku rašyti. Nežinau kai kurių žodžių. Man atradimas buvo „kreida“ [juokiasi]. Aš šito žodžio nežinojau, o kam man jį žinoti, juk namie kreidų mes nenaudojome.

– O kuri kalba yra jūsų gimtoji?

– Sakyčiau, anglų, nors tėvai visą laiką tikrai lietuviškai namie kalbėjo. Norėčiau sakyti, kad lietuvių, bet iš tiesų anglų, vis tiek aš angliškai mokiausi, Amerikoje studijavau, tai man, aišku, patogiau angliškai kalbėti.

– O ką reiškia būti dvikalbiu vaiku Amerikoje? Dvikalbiu vaiku su tokia kalba, kuri yra maža?

– Man atrodo, kad tai nėra unikalus dalykas, daug dvikalbių vaikų yra Amerikoje, aš nesijaučiau taip, kad niekas aplinkui nekalba lietuviškai, nes yra lietuvių bendruomenė Niujorke, be to, lankiau lituanistinę mokyklą. Mano amerikietiškoje mokykloje daug kas ispaniškai namie kalbėjo, taip pat vokiškai, o viena mergaitė norvegiškai. Tai nėra, kad jautėsi taip, kad čia labai unikalų. Man visą laiką normalu būdavo.

– O jūs viena esate šeimoje? Ar turite brolių, seserų?

– Vieną brolių, dvi seseris turiu. Nemaža šeima. Esu trečias vaikas.

– Tai nuostabu, kad jūs taip sklandžiai kalbate lietuviškai! Paprastai gerai kalba pirmasis vaikas, antrasis truputį prasčiau, o trečias ir ketvirtas jau visai nekalba [juokiasi].

– Vis tiek mano vyriausia sesė geriausiai kalba. Tada turbūt brolis. Man atrodo, taip ir mūsų šeimoje yra [juokiasi]. Aš gal ne taip gerai kalbu lietuviškai, bet susikalbu. Man atrodo, šiais metais – vis tiek nuo liepos gyvenu Lietuvoje – gal truputį pagerėjo kalba, nes dažnai vartoju, su kambarioke kalbuosi lietuviškai. Su bendradarbiais irgi. Be to, pradėjau lietuvių kalbos kursus, kad išmokčiau linksniuoti [juokiasi]. Man ten sako: „Čia galininkas“, aš nežinau, kas tas galininkas. Kur kirtis, kai galininkas, aš nežinau. Bet nieko tokio [juokiasi].

„Pradėjau lietuvių kalbos kursus, kad išmokčiau linksniuoti [juokiasi]. Man ten sako: „Čia galininkas“, aš nežinau, kas tas galininkas. Kur kirtis, kai galininkas, aš nežinau. Bet nieko tokio [juokiasi].“

- Dar grįžkime prie lietuvių kalbos šeimoje: o ketvirtas vaikas kaip kalba?
- Neblogai, sesuo susikalba, bet, aišku, supranta daugiau negu kalba.
- Sakėte, kad lankėte lituanistinę mokyklą. Ar jūs tenėjote savo ar tėvų noru, ar tai per laiką keitėsi?
- Visą laiką lankydavau lituanistinę mokyklą šeštadieniais. Išvis nenorėjau, visai nenorėjau į lituanistinę mokyklą eiti. Kiekvieną savaitę buvo kova namie [juokiasi]. Šeštadienį ryte niekas nenorėjo ten eiti iš tikrųjų. Bet mes visi keturiėjome į lituanistinę mokyklą. Tikrai įspūdinga, kad mama sugebėdavo mus ten nuvesti. Dabar esu labai patenkinta ir dėkinga, kad mama visą laik mane nuveždavo, nes mano geriausios draugės – iš lituanistinės mokyklos. Mano vos ne artimiausi žmonės, vis tiek kaip šeima, nes kai giminių arti nėra, tai reikia susirasti savo bendruomenę, aš dėl to labai patenkinta. Ne tiek dėl lietuvių kalbos, nežinau, kiek aš ten lietuviškai išmokau, turbūt daugiau namie.

Lina Mockutė su drauge Krista Angeliadis iš lituanistinės mokyklos ir draugu Will Berkery iš gimnazijos keturių dienų žygyje į Maču Pikču. Nuotrauka daryta 4 200 m aukštyje. Asmeninio archyvo nuotr.

- O kaip čia taip yra? Ne pirmą kartą girdžiu tai, ką jūs sakote, kad lituanistinėje mokykloje susirandama draugų. Bet amerikietiškoje mokykloje irgi pilna vaikų, su kuriais galėtumėte draugauti?

- Aš irgi turiu labai daug artimų draugų iš amerikietiškos mokyklos, iš universiteto irgi labai artimų draugų yra. Bet vis tiek, per Kalėdas visą laiką susitikdavome, per Velykas, per visas šventes visą laiką su lietuviškais draugais. Mano draugės lietuvės yra daugiau kaip pusseserės negu kaip draugės, vis tiek tai truputį kitoks santykis. Juk su amerikietiškais draugais Kalėdos, Velykos nešvenčiamos kartu, bet jie vis tiek, aišku, labai artimi draugai ir mano amerikietiški draugai yra susipažinę su mano lietuviškais draugais.

„Mano draugės lietuvės yra daugiau kaip pusseserės negu kaip draugės, vis tiek tai truputį kitoks santykis. Juk su amerikietiškais draugais Kalėdos, Velykos nešvenčiamos kartu.“

- O ta lituanistinė mokykla įkurta dar pokario bangos emigrantų? Ar čia nauja lituanistinė mokykla?

- Gerai nežinau, bet kartu lankė įvairių kartų vaikai: ir kur seneliai lietuviai, ir kur tėvai lietuviai, ir kur tik ką atvykę prieš dvejus metus su vaikais.

- Dar aš norėčiau sugrįžti prie jūsų šeimos, kaip jūs keturi vaikai kartu šnekatės? Angliškai?

- Angliškai. Taip, kartais lietuviškai, kai mes apie ką nors norime šnekėti viešumoje arba kai mes keliaujame, iš tikrųjų visą laiką lietuviškai kalbame. Ypač kai nenorime, kad kiti suprastų. Čia mūsų slapta kalba. Bet šiaip angliškai kalbamės.

*„Kai mes keliaujame, iš tikrųjų visą laiką lietuviškai kalbame.
Ypač kai nenorime, kad kiti suprastų. Čia mūsų slapta kalba.
Bet šiaip angliškai kalbamės.“*

- O kas rūpinosi, kokia kalba jūs, vaikai, kalbėsite? Suprantu, kad mama vežė jus į lituanistinę mokyklą, ar jūs to norite, ar nenorite, bet ar buvo dar kas nors? Pavyzdžiui, paskaitysi lietuvišką knygą, duosiu tau vieną dolerį.

- Dažnai vasaromis keliaudavau į Lietuvą su gimine susitikti. Kai mes buvome visai maži, tai lietuviškas knygas skaitėme, bet kai pradėjome vieni skaityti, be tėvų, tai vis tiek angliškai, nes juk mokykloje reikia. Vėliau lietuviškai išvis nebeskaitydavome, bet visą laiką mes namie su tėvais ir dabar su tėvais tikrai lietuviškai kalbamės.

Su mama ir seserimis. Asmeninio archyvo nuotr.

- O ką daro, pavyzdžiui, mama arba tėvas, kai jūs nežinote žodžio?
- Mums pasako. Tiesiog išverčia. Kai mes buvome jaunesni, tai prašydavo, kad mes lietuviškai paaiškintume, griežčiau būdavo. Būdavo tokių situacijų, kai įeidavome pro namų duris ir ką nors pradėdavome angliškai pasakoti apie tai, kaip ten kažkas kažką mokykloje padarė, pasakė. Ir toje situacijoje jie sakydavo: „Aš nekalbu angliškai“.
- Bet juk jūs žinote, kad jie kalba.
- Bet vis tiek reikėdavo lietuviškai pasakyti. Po kurio laiko truputį pasikeitė, bet tikrai, kai aš lankiau mokyklą, tikrai lietuviškai kalbėdavomės namie su tėvais.
- Tai buvo natūralu ar vis dėlto truputį nepatogu?
- Gal natūralu buvo. Gali būti ir natūralu, ir nepatogu. Aišku, angliškai viską lengviau pasakyti. Bet irgi natūralu buvo visą laiką su tėvais lietuviškai kalbėti.

„Gali būti ir natūralu, ir nepatogu. Aišku, angliškai viską lengviau pasakyti. Bet irgi natūralu buvo visą laiką su tėvais lietuviškai kalbėti.“

- Įsivaizduokime, dabar sekmadienio pietus, jūs šešiese sėdite prie stalo. Kokia kalba yra prie jūsų stalo?
- Lietuvių. Jeigu dabar jau, tai mano brolis ir sesuo su žmona ir vyru, jie amerikiečiai, jeigu jie yra, tai ir angliškai. Iš tikrųjų gan nemandagiai kartais vis tiek mes truputį lietuviškai kalbame. Bandome, bet vis tiek man, mums labai keista angliškai kalbėti su tėvais tiek daug. Tai iš tikrųjų, net kartais, kai jie yra, lietuviškai kalbame. Bet jiems reikia lietuviškai išmokti, nes vis tiek jų vaikams reikės lietuviškai [juokiasi]. Mano draugas Kalėdas su mūsų šeima šventė prieš dvejus metus, jis irgi sakė: „Jūs labai dažnai lietuviškai kalbate“ ir aš galvoju: „Ne, mes ištiesai angliškai.“ Jis sakė, nelabai. Bet nieko, išmoks.
- Jūsų sesuo ir brolis dar neturi vaikų?
- Mano sesuo jau turi vaiką.
- Ir kaip ji kalba su savo vaiku?
- Vaikas dar nekalba, bet ji lietuviškai stengiasi. Ji vis tiek geriausiai kalba lietuviškai, ji dažnai grįžta į Lietuvą, tai vaikas išmoks lietuviškai. Ves į lituanistinę mokyklą [juokiasi].
- O jūsų vaikai kalbės lietuviškai?
- Aš be vaikų dabar, tai negaliu atsakyti. Tikiuosi, kad šiek tiek kalbės.
- Jums svarbi lietuvių kalba?
- Aišku. Taip, labai svarbi. Bet man atrodo, kad kiekviena kalba svarbi. Svarbu išlaikyti kalbas. Man asmeniškai taip, svarbi kalba, vis tiek mamos, tėvų kalba ir mano slapta kalba.

Su broliu krikštijant sesers vaiką lietuviškoje bažnyčioje Bruklinė. Asmeninio archyvo nuotr.

- O ir jūsų seserys, brolis taip pat atsakytų į šitą klausimą?
- Taip, man atrodo. Gal nenoriu už juos atsakyti, bet taip, man atrodo, kad ji jiems svarbi.
- Kas jūs jaučiatės esanti? Lietuvė, amerikietė, Amerikos lietuvė, pasaulio pilietė?
- Nežinau, per laiką keičiasi. Kartais jaučiuosi kaip amerikietė, kartais kaip Amerikos lietuvė, kartais kaip pasaulio pilietė, nežinau, man neatrodo, kad reikia apie tai labai daug galvoti – apie tapatybę. Žmogui svarbu augti ir keistis, ir žinoti, kad tu esi vienoks visame gyvenime. Jeigu aš sakyčiau, kad esu Amerikos lietuvė, tas nesikeistų, bet buvo daug kartų, kai aš nesijaučiau kaip Amerikos lietuvė. Pavyzdžiui, kai aš Peru gyvenau, tai buvau tiesiog amerikietė. Niekam nebuvo svarbu, kad mano tėvai lietuviai, jiems buvau tiesiog amerikietė. O Lietuvoje irgi jaučiuosi daugiau kaip amerikietė, nes užaugau ne Lietuvoje, nekalbu puikiai lietuviškai. Tai gal truputį daugiau kaip Amerikos lietuvė.

- Ar jūs į tai žiūrite ramiai, ar jums tai sudėtingas klausimas?
- Ne, ne, visai ramiai, gal kai aš buvau jaunesnė, man tokie dalykai buvo labai svarbūs. Bet pasikeitė nuomonė apie tai ir čia man labai ramu.
- O dar noriu paklausti, kaip jūs jaučiatės Lietuvoje? Kaip jūs jaučiatės dėl savo lietuvių kalbos? Per mūsų pokalbio pusvalandį jūs jau kelis kartus pakartojote, kad nelabai gerai kalbate lietuviškai ir kad darote klaidų, bet aš kalbu su jumis, girdžiu sklandžią lietuvių kalbą ir negirdžiu klaidų, iš kur ta savikritika, gal jos per daug? Ar jūs jaučiate, kad jums trūksta lietuvių kalbos?
- Taip, aš jaučiu. Iš tiesų aš labai gerai Lietuvoje jaučiuosi, aš daug kur esu gyvenusi: ir Naujajame Džersyje, ir Tenesyje, ir Peru, ir Ispanijoje aštuonis mėnesius gyvenau, Vokietijoje šiek tiek, tai esu nemažai keliavusi. Iš tikrųjų Lietuvoje labai gerai jaučiuosi. Aišku, Naujajame Džersyje man turbūt patogiausia, nes vis tiek namai, kur aš užaugau, bet ypač kai aš žiūriu į Tenesį, Peru, Vokietiją, tai, pavyzdžiui, į Peru aš nukeliavau visai nekalbėdama ispaniškai, todėl buvo labai sunku. Aišku, išmokau susikalbėti, bet kai visai nemoki kalbos, tai gan sunku šalyje gyventi. O Lietuvoje aš žinau, kad aš susikalbu, bet jaučiu, kad aš nekalbu taip laisvai kaip angliškai. Turbūt niekada nekalbėsiu lietuviškai taip, kaip angliškai. Gal jeigu daugiau studijuočiau, bandyčiau tą daryti, pradėčiau daugiau skaityti, bet čia labai daug pastangų reikalauja. Norėčiau ne tik kad lietuvių pagerėtų, bet ir ispanų, vokiečių truputį. Aš tikrai realistiškai žinau, kad aš niekada nekalbėsiu taip, lyg užaugusi Lietuvoje. Bet čia nieko tokio. Juk čia neužaugau.
- O iš ko jūs jaučiate, kad jūs ne čia užaugote? Ar jūs pagaunate žmonių kalboje tokį dalyką, kurio jūs nesuprantate?
- Kartais, pavyzdžiui, apie politiką. Arba kai reikia eiti pas gydytoją, tai visokiausios kūno dalys. Būna, kad aš nesuprantu, aišku.
- Bet čia jūs daugiau kalbate apie žodžius konkrečius, ne apie kažkokius kultūrinius, kontekstinius ar istorinius dalykus?
- Ne, būtent apie konkrečius žodžius, nes šiaip jeigu aš nepagaunu, apie ką žmonės kalba, tai ir lieku to nesužinojusi, nes nepagaunu [juokiasi].
- Dar kalbant apie konkrečius žodžius: koks žodis jums juokingiausias lietuvių

kalboje?

- Juokingiausias? „Šlapdriba“. Ir dar „kopūstas“ irgi, nežinau, kodėl, bet kopūstas man juokingai skamba. Tai būtų „kopūstas“, „šlapdriba“.

- Pereikime nuo kalbų prie šalių. Palyginus Peru, Ameriką ir Lietuvą - tas tris šalis, kas jose iš esmės skiriasi?

- Kas skiriasi? Žmonės ir požiūris į gyvenimą, man atrodo, daugiausia skiriasi. Pavyzdžiui, Lietuvoje žmonės labai ramūs. Mačiau tokią situaciją Lietuvoje: mama su vaiku buvo ir tas vaikas labai džiaugėsi, nes lijo, jis pradėjo juoktis, šokti, o mama: „Ramiai, ramiai, nusiramink.“ Ir čia man buvo toks nustebimas! Jei aš įsivaizduočiau Peru arba Ameriką, ten būtų malonu, kad vaikas taip džiaugiasi. O Lietuvoje mama sakė: „Mes esame mieste, tai reikia ramiai jame būti.“ Man atrodo, lietuviai labai ramūs ir tai labai svarbu kultūroje. Dar lietuviai viską tiesiai šviesiai sako, sąžiningai. Ir tai labai didelis skirtumas, ypač palyginus su Amerika ir su Peru. Nežinau, kas dar skiriasi. Lietuvoje labai saugu, man tas labai patinka. Peru vis tiek yra Pietų Amerika. Nesakyčiau, kad ten labai nesaugi šalis, bet vis tiek ten yra daug visokių politinių problemų. Aišku, maistas visur skiriasi. Dar čia, Lietuvoje, labai anksti valgo pietus [juokiasi]. Kokią vienuoliktą valandą, tikra nesąmonė.

- Čia gal mokykloje taip su pietumis?

- Taip, gal mokykloje tiktai. Nuo pusės dvylikos pietūs prasideda. Peru antrą valandą būdavo. Tai man būdavo truputį per vėlu.

Žygis į Maču Pikču. Asmeninio archyvo nuotr.

- O kas jums labiausiai patinka Lietuvoje kaip šalyje?
- Gal galėčiau pasakyti, kad vasara [juokiasi]. Birželio, liepos mėnesiai. Ir žmonės.
- O nepatinka?
- Gal lapkričio mėnuo. Sausio mėnuo. Žiema gal. Sakyčiau, kad žiemos šaltos ir ilgos, nors čia visi sako, kad šiais metais tokia šilta žiema, tokia šilta žiema, bet man gan šalta pasirodė. Bet, aišku, aš prieš tai Peru gyvenau ir ten išvis žiemos nėra. Tai čia mano pirmoji žiema per penkerius metus. Gal dėl to? Bet negaliu skųstis savo gyvenimu čia.
- O kalbant apie mokyklas? Jeigu jūs palygintumėte tas tris mokyklas skirtingose šalyse, kuriose dirbote?
- Sunkoka būtų palyginti mokyklas, nes pačios mokyklos labai skiriasi. Peru dirbau privačioje tarptautinėje mokykloje, ten išvis neleido namų darbų užduoti.

Amerikoje, Tenesyje, dirbau amerikietiškoje mokykloje, ji buvo kaime. Aišku, Amerikoje daug svarbiau buvo sportai visokie. O dabar Vilniaus licėjuje dirbu, tai man atrodo, kad licėjus skiriasi ir nuo kitų lietuviškų mokyklų. Galiu vieną linksmą istoriją papasakoti. Amerikoje mokslo metų gale vienas vaikas man bulvių atvežė ir pasakė: „O, mokytoja, sakei, kad labai mėgsti šviežias daržoves, tai aš bulvių tau atvežiau iš kaimo.“ Tas man labai patiko [juokiasi]. Neįmanoma palyginti tų mokyklų. Apibendrindama galiu pasakyti, kad vaikai visur yra vaikai.

- Visose tose mokyklose, į kurias atėjote dirbti, jūs buvote nauja mokytoja, kaip jus priėmė kolegos?

- Visą laiką mandagiai, gražiai kolegos mane priėmė, visą laiką žmonės daug ko klausinėja, nes vis tiek įdomu, iš kur aš čia. Kolegos visur vienodai smalsūs [juokiasi].

*„Visą laiką mandagiai, gražiai kolegos mane priėmė, visą laiką žmonės daug ko klausinėja, nes vis tiek įdomu, iš kur aš čia.
Kolegos visur vienodai smalsūs [juokiasi].“*

- O pagalba naujam mokytojui?

- Panašiai. Gal man labai pasisekė su visomis mokyklomis, bet visur yra toks standartas, o gal tiesiog mokytojai nori padėti. O gal man tikrai labai gerai pakliuvo. Bet mane labai nuoširdžiai ir atvirai priėmė.

- O dar grįžkime prie to, kaip jūs atvažiavote į Lietuvą. Kodėl jūs atvažiavote į Lietuvą, kas tai nulėmė? Ar taip pat būtumėte važiavusi į Lenkiją ar į Italiją? Ar vis dėlto su Lietuva kitoks santykis?

- Aišku, kitoks santykis, aš juk lenkiškai ir itališkai nekalbu. Sunku ten gyventi, kur nekalbi ta kalba. Gal būtų kitoks santykis su Ispanija, nes ispaniškai dabar kalbu, bet vis tiek Lietuvoje giminės, čia pažįstamų turiu. Kai aš čia dabar sugrįžau šitą vasarą, tai taip nėra, kad gyvenimas nuo nulio prasideda. Juk labai sunku žmonėms nuo nulio pradėti, draugų susirasti, tai čia man nėra to vienišumo, kuris būdavo, pavyzdžiui, Tenesyje arba Peru – kai aš ten pradėjau dirbti, tai nieko nepažinojau. Tai taip, vis tiek kitoks santykis su Lietuva.

Su seserimi ir tėvu. Asmeninio arch. nuotr.

- Bet jūs čia labiau kalbate apie kalbą, o kiek reikšmės turi jūsų tėvai, lituanistinė mokykla, žinojimas apie šalį?

- Vis tiek daugiau kultūriškai suprantu apie Lietuvą negu apie kitas vietas. Man didžiausias kultūrinis šokas buvo Tenesyje, didesnis negu Peru, bet čia, Lietuvoje, gan aišku viskas, juk mano tėvai - lietuviai, giminės - lietuviai. Bet juk tai suprantama.

- O kodėl Tenesyje buvo didžiausias kultūrinis šokas?

- Pietinėse valstijose yra labai svarbu būti mandagiam. Čia didelis dalykas. Man buvo toks truputį šokas, nes ten, kur aš užaugau, aišku, buvo svarbu mandagumas. Bet Tenesyje buvo toks parodomas mandagumas. Ten visi vaikai sakė: „Yes, ma’am“, Yes, sir“ [angl. „Taip, ponia“, „Taip, pone“] Man buvo gal dvidešimt ketveri ir: „Ar padarysite namų darbus?“ ir visi vaikai: „Yes ma’am.“ Ir taip visą laiką.

„Man didžiausias kultūrinis šokas buvo Tenesyje, didesnis negu Peru, bet čia, Lietuvoje, gan aišku viskas, juk mano tėvai - lietuviai, giminės - lietuviai.“

- Dažnai amerikiečiai sako, kad lietuviai jiems atrodo nemandagūs, nes per mažai sako „prašom“ ir „ačiū“.

- Tikrai? Aš to nepastebiu. Aš dažnai girdžiu „prašom“ ir „ačiū“. Nežinau. Keista.

- Galbūt jūsų aplinkoje daugiau mokytojų, kurie yra mandagūs? [Juokiasi.]
- Galbūt? [Juokiasi.]
- O čia jau paskutinė šalis ar dar bus daugiau ateityje?
- Nežinau, tokių dalykų negali susiplanuoti.
- Tai gal kitaip paklausu: ar jūs įsivaizduojate, kad galėtumėte gyventi visą laiką Lietuvoje?
- Taip, įsivaizduoju. Galiu įsivaizduoti, taip. Bet ar planuoju, nežinau. Gal kitiems žmonėms lengva tokius dalykus susiplanuoti, bet aš visą laiką nežinau. Čia nuo vaikystės, aš visą laiką labai norėdavau keliauti, pasaulį pamatyti, daug kur gyventi, daug kalbų išmokti. Tai dabar aš labai patenkinta. Pamatysime.
- Svajonių išsipildymo laiku gyvenate?
- Taip, taip, pildosi svajonės.
- Labai ačiū, buvo labai smagu su jumis kalbėtis. Linkiu svajonių išsipildymo ir labai noriu perduoti linkėjimus jūsų tėvams, taip kantriai visus keturis vaikus vežiojusiems į lituanistinę mokyklą!

Straipsnių ciklas „Lietuvių kalbos naujovės ir įdomybės“. Straipsnį rėmė Valstybinė lietuvių kalbos komisija.

Jei norėtumėte publikuoti visą straipsnį ar jo dalį, prašom nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.